

Zondag 18 april

Categorie D

Wat een stralende dag, het kostte nogal wat wilskracht om de beslissing te nemen naar de voorrondes in het Muziekgebouw te komen luisteren in plaats van de fiets te pakken en naar het strand te gaan... Maar geen moment spijt gehad, en dat begon al bij het binnengaan van het gebouw dat prachtig versierd is met posters, foto's en het prachtige YPF-logo in het blauw. En de sfeer in de zaal, met de ongelooflijke bloeiende reuzentakken op het podium. Ik kreeg er meteen zin in...

De voorronde: de moeilijkste van allemaal, niet alleen door de zenuwen die aan het begin van een concours toch wel het grootst zijn, maar vooral door het programma. Bach prelude en fuga, Chopin-etude en Mozart-sonate. Bijna geen pianist die geen geheugenfoutjes in de fuga maakt tijdens een concours, bijna niemand die zijn zenuwen zo de baas blijft dat een etude niet te snel wordt gespeeld, of die bij Mozart het tempo vast weet te houden en de snelle passages rustig laat klinken. Een onmogelijke opgave dus?!...

De eerste kandidaat die ik hoorde was Maurice van Schoonhoven. Hij speelde de Bach-prelude in een mooi tempo en met stijlgevoel en een goede balans tussen rechts en links. De fuga klonk een beetje agressief en gehaast en de balans neigde teveel naar de rechterhand. Een kleine hapering bleef gelukkig zonder grote gevolgen. De Chopin-etude was heel snel en heel luid, een beetje agressief en monotoon, en hoewel hij bijzondere snelle vingers heeft, had ik de indruk dat zijn benadering van Chopin zo door virtuositeit werd beheerst dat het van middel tot doel werd verheven. Jammer, dat zal zeker gedeeltelijk door de zenuwen zijn gekomen. De Mozart-sonate werd mooi transparant gespeeld, met veel gevoel voor stijl en zeer goede trillers in het 1^e deel. Het tweede deel had een prachtige klankbeheersing en balans, mooie timing en goede lijnen. Het laatste deel was naar mijn smaak een beetje te snel gespeeld, soms wat gehaast en scherp (te veel staccato), en de frases werden goed aangezet maar niet altijd mooi afgerond. Maar al met al een heel mooie Mozart.

Daarna was Simona Strungaru aan de beurt. Ze speelde een rustige Bach, met mooie lijnen in de prelude, heel polyfoon, ze luisterde heel goed naar zichzelf. Zowel de prelude als de fuga werden vanuit een gebaar gespeeld, zonder haperingen en uiterst geconcentreerd. Ze vervolgde met Mozart, die ik soms te snel vond klinken, vooral het passagewerk. Het tempo bleef niet altijd gehandhaafd, vooral in het 3de deel. In het tweede deel fraseert ze goed, en heeft een goed pedaalgebruik, maar de snelle nootjes klinken alweer te snel. In het laatste deel heeft haar linkerhand een beetje moeite met het tempo, waardoor het af en toe hapert. De Chopin-etude wordt helaas minder goed gespeeld dan de andere twee stukken. Ze gebruikt teveel pedaal, de linkerhand laat te wensen over en de akkoorden rechts klinken soms geforceerd.

De laatste kandidaat is Daniel van der Hoeven. Hij begint met Bach en meteen mis ik rust in de prelude, het klinkt te vertikaal en te weinig verinnerlijkt. De fuga begint te luid, hij maakt te weinig handlegato, en tegen het einde klinkt het alweer te vertikaal. De klank is helaas een beetje agressief en kort en niet vol en rond, en daardoor klinkt deze Bach niet echt mooi. Dat geldt ook voor de Mozart-sonate: de forte-passages zijn te hard en er zijn te weinig mooie lijnen, alles klinkt een beetje vertikaal. Soms is er ook teveel pedaal (einde 1^e deel). Het 2de deel wordt te snel gespeeld, en er zit een storend ritmisch foutje in het hoofdthema dat alsmaar terugkomt. De rechterhand zingt te weinig. Het laatste deel klinkt zenuwachtig, vooral de linkerhand is te agressief, en er zijn teveel tempowisselingen. Het einde is on-Mozartiaans luid. In de Chopin-etude valt de sterke rechterhand op, de virtuositeit spat er vanaf. Jammer dat de melodie links daarbij verloren raakt, en dat de etude in het algemeen een te eenzijdige dynamiek heeft.